

Sygn. akt VI GC 1334/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2020 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 1 647,98 złotych (jeden tysiąc sześćset czterdzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 1 448,40 złotych (jeden tysiąc czterysta czterdzieści osiem złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1334/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 kwietnia 2019 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1 647,98 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że swoje roszczenie wywodzi z łączącej strony umowy autocasco i stanowi ono należną mu część odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), które zostało przez pozwanego obniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 150 złotych netto do kwoty 135 złotych netto, co spowodowało obniżenie odszkodowania o kwotę 1 647,98 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 kwietnia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2547/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają ogólne warunki ubezpieczenia o symbolu A-AC-01/14 w wybranym przez poszkodowanego wariantcie serwisowym, który zakłada, że ustalenie rozmiaru szkody następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę według uzgodnionych uprzednio z pozwanym kosztów i sposobów naprawy w oparciu m. in. o średnią stawkę za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego. W oparciu

o powyższe pozwany obniżył zatem stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych do poziomu kwoty 135/135 złotych netto i wypłacił odszkodowanie na podstawie tak zweryfikowanej faktury i kosztorysu.

Pozwany zakwestionował także treść dokumentów prywatnych w postaci umowy zlecenia naprawy pojazdu, kosztorysu naprawy sporządzonego przez powoda i faktury za naprawę podnosząc, że jako dokumenty prywatne nie stanowią dowodu faktów w nich stwierdzonych. Pozwany zakwestionował również, aby stawki stosowane przez warsztat naprawczy były stawkami średnimi w regionie podnosząc, że stawki te są znacznie zawyżone i nie stanowią ekwiwalentu świadczonej usługi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K..

W dniu zdarzenia pojazd ten objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem majątkowym autocasco, na mocy umowy zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S. w wariantcie serwisowym.

Integralną częścią umowy ubezpieczenia były ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14.

Potwierdzeniem zawarcia umowy była polisa numer (...).

niesporne, a nadto: ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 – k. 37-42 akt, polisa – k. 36 akt

Stosownie do § 20 ust. 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 – w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego ustalenie rozmiaru szkody następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o: 1) normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie A. lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E., 2) średnią stawkę za roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego, 3) ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie A. lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E., nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

Stosownie do § 20 ust. 6 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 ustalenie rozmiaru szkody zawiera podatek VAT w przypadku, gdy suma ubezpieczenia została ustalona z uwzględnieniem podatku VAT i jednocześnie ubezpieczony nie jest płatnikiem podatku VAT, zaś w przypadku przekazania ubezpieczycielowi kopii faktur dokumentujących naprawę pojazdu, ustalenie rozmiaru szkody następuje bez uwzględnienia podatku VAT (netto, § 5).

ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 – k. 37-42 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w K. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) zakładowi naprawczemu prowadzonemu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O..

Po wykonaniu naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 26 stycznia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. wystawił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w K. fakturę numer (...) na kwotę 29 840,71 złotych netto (36 704,07 złotych brutto), z zastosowaniem stawek za prace naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) w kwocie 150 złotych netto za roboczogodzinę tych prac.

faktura – k. 20-21 akt, kosztorys naprawy – k. 22-23 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. przyznał i wypłacił poszkodowanemu tytułem pokrycia kosztów naprawy uszkodzonego w dniu 30 listopada 2016 roku pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) kwotę 28 192,73 złotych netto, obniżając stawki za prace naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) do kwoty 135 złotych netto za roboczogodzinę tych prac.

decyzje – k. 18, 19 akt

W dniu 23 lipca 2018 roku poszkodowany (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu szkody zaistniałej w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...).

umowa przelewu wierzytelności – k. 24-26 akt, zawiadomienie o cesji – k. 27 akt

Zakład naprawczy prowadzony przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. jest autoryzowanym przedstawicielem marki S. (...), jednego z największych producentów naczep ciężarowych w Europie.

Autoryzowane serwisy pojazdów ciężarowych i innych wielkogabarytowych z rejonu W. i okolic stosowały za prace naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) stawki w kwocie 130-160 złotych netto.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 71-74 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Odnosząc się natomiast do kwestionowania przez pozwanego treści dokumentów w postaci umowy zlecenia naprawy pojazdu, kosztorysu powoda oraz faktury za naprawę, to wskazać jedynie należy, że nie ma wątpliwości, że dokumenty te mają jedynie charakter dokumentów prywatnych, które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. W takiej sytuacji dokumenty prywatne stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornej w niniejszej sprawie miał natomiast dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania naprawy pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów P. C.. Powyższa opinia została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z powyższego zakresu, a zatem uprawnioną do przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Wykonano ją w sposób rzetelny

i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd również nie znalazł podstaw do zdezwuowania jej mocy dowodowej, toteż oparł się na niej w całości podzielaając przyjęte przez biegłego sądowego założenia i wnioski.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 03 czerwca 2020 roku Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie zakładu naprawczego prowadzonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. do przedłożenia ksiąg rachunkowych w zakresie ewidencji sprzedaży VAT, faktur wykazanych w ewidencji sprzedaży VAT i wykazu usług objętych ewidencją VAT z adnotacją określającą, które z usług naprawy pojazdu były finansowane przez ubezpieczycieli na podstawie przelewu wierzytelności, a które nie były w ten sposób finansowane, albowiem okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w kwestii spornej – wysokości kosztów naprawy pojazdu, w tym wysokości stawek za prace naprawcze, rozstrzygające były bowiem jedynie zapisy umowy ubezpieczenia autocasco łączące poszkodowanego z ubezpieczycielem co do sposobu ustalania wysokości odszkodowania. Sąd miał przy tym na uwadze, że okoliczność, w jaki sposób zakład naprawczy ustala wysokość stosowanej przez niego stawki pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, istotne bowiem pozostaje – w świetle poniższych rozważań dotyczących postanowień umowy ubezpieczenia – to, czy tak skalkulowana przez zakład naprawczy stawka jest stawką stosowaną również przez inne zakłady naprawcze tej kategorii funkcjonujące na danym obszarze.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1 647,98 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części należnego mu odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), a które zostało przez pozwanego obniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 150 złotych netto do kwoty 135 złotych netto.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco i co do zasady – fakt umownej odpowiedzialności pozwanego. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia wysokości należnego od pozwanego odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco wobec zweryfikowania przez pozwanego zastosowanych przez powoda stawek za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym, a takim jest ubezpieczenie autocasco, sprowadza się to do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania uregulowany był w ogólnych warunkach kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14, które stanowiły podstawę wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, tj. poszkodowanego oraz pozwanego.

Zgodnie z § 20 ust. 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego ustalenie rozmiaru szkody i wypłata odszkodowania następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o: 1) normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie A., lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E., 2) średnią stawkę za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego, 3) ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w

systemie A. lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie - w systemie E., nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę usług blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w kwocie odpowiednio 150/150 złotych netto. Pozwany zaś ustalił należne odszkodowanie uwzględniając stawki za roboczogodziny tychże prac w kwocie 135/135 złotych netto.

Mając na względzie powyższe, konieczne zatem stało się rozstrzygnięcie, czy w związku z zapisami zawartymi w ogólnych warunkach kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14, pozwany miał prawo weryfikować wysokość stawek za roboczogodziny prac blacharsko – mechanicznych oraz lakierniczych odmawiając zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości.

Jak wynikało z powyżej powołanych zapisów ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14, odszkodowanie mogło zostać ustalone do poziomu wynikającego z faktur nie więcej jednak niż m. in. do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za jedną roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki adekwatne dla warsztatu naprawczego.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że ustalając idealną średnią wysokość stawek stosowanych w warsztatach naprawczych należałoby posłużyć się określoną metodologią, od której założeń uzależniony byłby wynik końcowy, tj. wyliczenie wysokości takiej idealnej stawki. W przypadku umów ubezpieczenia majątkowego autocasco o sposobie kalkulacji odszkodowania ubezpieczeniowego, a więc między innymi o sposobie ustalania stawki za roboczogodzinę, kształtującej koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku – w pierwszej kolejności przesądzać winny postanowienia umowne zawarte w tym przypadku w § 20 ust. 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14.

Wskazać jednakże należy, iż zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z definicji kodeksowej zobowiązanie ubezpieczyciela dotyczy spełnienia określonego świadczenia. Zwrot ten oznacza, iż treść umowy powinna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego w taki sposób, ażeby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności swobodnego uznania strony zobowiązanej do świadczenia.

W przedmiotowej sprawie postanowienia ogólnych warunków umów nie spełniają wskazanego wyżej kryterium. Ogólnikowo sformułowane postanowienia zawarte w § 20 ust. 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 mówiące o ustalaniu kosztu robocizny w oparciu o „średnie stawki za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego” nie dają żadnej podstawy do wskazania sposobu obliczania takiej stawki, który dałby się ująć w ramy obiektywnie weryfikowalnej metodologii ustalania stawki za roboczogodzinę będącej podstawą kalkulacji odszkodowania. Tym bardziej zapisy takie nie mogą być podstawą do jednostronnych i arbitralnych ustaleń pozwanego zmierzających do ustalenia wyliczenia odszkodowania ubezpieczeniowego. Takie ich rozumienie powodowałoby, że de facto od woli strony stosunku zobowiązaniowego – w tym przypadku ubezpieczyciela, zależałaby wysokość umówionego świadczenia, w tym przypadku – odszkodowania. Jest oczywistym, iż taka interpretacja byłaby sprzeczna zarówno z treścią art. 807 § 1 k.c. w zw. z art. 805 k.c., jak i z treścią art. 353¹ k.c. jako sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku zobowiązaniowego, co powodowałoby stwierdzenia nieważności takiego postanowienia na podstawie art. 58 k.c.

Jak wyżej zaznaczono nie ulega wątpliwości, iż strony dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego mogą ustalić umownie sposób kalkulacji świadczenia odszkodowawczego, które – zgodnie z takimi ustaleniami – może nie pokrywać całości uszczerbku majątkowego ubezpieczonego. Uzgodnienie stawki za roboczogodzinę także jest poddane woli stron. Jednakże dopóki ubezpieczyciel jako profesjonalny podmiot nie określi takiego sposobu na tyle precyzyjnie, że możliwa będzie jednoznaczna weryfikacja takiej stawki w oparciu o obiektywne kryteria, postanowienia umów ubezpieczeniowych nie mogą być w tym zakresie interpretowane na niekorzyść ubezpieczonego. Podgląd ten jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 1996 roku, sygn. akt I ACr 37/96, OSA 1996/9/43, Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 lipca 1997 roku, sygn. akt I ACa 181/97). W przedmiotowej sprawie – ze względu na zastosowanie wzorca umownego oraz ze względu na brak inicjatywy dowodowej stron – w ograniczonym zakresie możliwe było badanie zgodnego zamiaru stron umowy w odniesieniu do sposobu ustalania stawki za roboczogodzinę prac warsztatowych. Z tego względu Sąd w tej kwestii oparł się raczej na celu umowy, którym jest niewątpliwie uzyskanie przez ubezpieczonego wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego w wyniku zajścia wypadku objętego umową ubezpieczeniową, a dla ubezpieczyciela uzyskanie składki.

Jeżeli zatem ubezpieczony – zgodnie z procedurami przewidzianymi w ogólnych warunkach ubezpieczenia – dokonał naprawy ubezpieczonego pojazdu korzystając z usług warsztatu naprawczego funkcjonującego na lokalnym rynku, to o wysokości odszkodowania powinna przesądzać stawka stosowana przez ten warsztat, jeżeli mieści się ona w przedziale cen rynkowych na danym obszarze. Taki pogląd podyktowany jest nie tylko przywołanymi wyżej argumentami, ale także faktem, iż w przypadku stawek za roboczogodzinę na rynku danych usług istnieje ich pewien przedział i niemożliwym jest arbitralne ustalenie jednej uśrednionej stawki. W obecnej sytuacji rynkowej opartej na wolności prowadzenia działalności gospodarczej wysokość tak ustalonej stawki byłaby zawsze uzależniona od metodologii przyjętej do jej wyznaczenia i dopóki metodologia taka nie znajdowałaby podstaw w postanowieniach umownych lub powszechnie obowiązujących przepisach prawa, jej stosowanie zawsze należałoby ocenić jako dowolne.

Weryfikując zasadność żądania powoda należy zatem ustalić *in concreto*, czy żądana przez wykonującego naprawę powoda stawka mieści się w przedziale cen stosowanych na lokalnym rynku. W ocenie Sądu zapis ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (*autocasco*) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 dotyczący stawek za robociznę wprowadza bowiem granicę cen stosowanych na rynku lokalnym przez zakłady naprawcze o kategorii adekwatnej, a więc odpowiadającej, zbliżonej do zakładu naprawczego dokonującego naprawy, a więc warsztatu prowadzonego przez powoda.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego autoryzowane serwisy pojazdów ciężarowych oraz pozostałych wielkogabarytowych z rejonu W. i okolic stosowały za prace naprawcze (blacharsko – mechaniczne i lakiernicze) stawki w kwocie 130-160 złotych netto.

W ocenie Sądu w tych okolicznościach uznać należało, że miarodajne jest przyjęcie stawek – zgodnie z umową łączącą strony – stosowanych (ale nie średnich – brak bowiem w umowie, jak już wskazano powyżej, precyzyjnego określenia owej średniej, w tym w szczególności, że ma to być średnia arytmetyczna, czy np. ilości podmiotów uwzględnionych w wyliczaniu owej średniej) przez zakłady naprawcze, w tym autoryzowane serwisy, dokonujące napraw tego typu pojazdów na lokalnym rynku, tj. w rejonie W. i okolic.

Sąd miał przy tym na uwadze również i okoliczność, że poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany, w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma np. podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże, nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na

rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowane dodatkowymi czynnikami.

W tej sytuacji, mimo, że w określonym przez biegłego sądowego przedziale również mieściły się stawki przyjęte przez pozwanego (135/135 złotych netto) zasadne w ocenie Sądu było uwzględnienie w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawek stosowane przez powoda w kwocie 150 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 150 złotych netto za godzinę prac lakierniczych, albowiem powód wykazał po myśli art. 6 k.c. zgodnie z obciążającym go w tym zakresie ciężarem dowodu, że stawki w takiej wysokości były stosowane w rejonie W. i okolic w autoryzowanych serwisach pojazdów ciężarowych i innych wielkogabarytowych (np. (...) Serwis w Z., czy (...) Serwis w N.).

Uwzględniając powyższe i uznając, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości, Sąd na podstawie przywołanych wyżej zapisów ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego o symbolu A-AC-01/14 oraz art. 805 § k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 1 647,98 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 1 448,40 złotych. Na koszty te składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 złotych oraz kwota 501,40 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
 - (...)
 - (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 25 czerwca 2020 roku